

Nguyện Thua Cuộc

Contents

Nguyện Thua Cuộc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11

Nguyện Thua Cuộc

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, đô thị, HENhân vật: Lưu Chính Dương, Thẩm Hồng ViễnEdit: Ngân DiệpNgười ta thường hay nói s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-thua-cuoc>

1. Chương 1

Lưu Chính Dương đang bận bịu dọn nhà thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Di động không có sẵn trong người mà ở trong một cái thùng khiến cậu tìm nửa ngày mới ra.

Bấm nút nghe, đầu dây bên kia là giọng của một cô gái dịu dàng. Được cô nhắc nhở, Lưu Chính Dương mới nhớ đã có chuyện như vậy.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện nên cậu đã sớm quên đi chuyện này, không ngờ lúc này nó lại xuất hiện trong đầu. Sau khi hẹn với cô gái ngày đến lấy đồ, Lưu Chính Dương lắc đầu thở dài với cái trí nhớ tồi tệ của mình rồi tiếp tục sự nghiệp dọn nhà vĩ đại.

Dời mấy cái thùng carton này đi quả là một nhiệm vụ gian khổ. Dù đã nhờ thằng bạn đến giúp đỡ, nhưng khi mang cái thùng chứa đầy thứ linh tinh trong đó vào nhà, Lưu Chính Dương vẫn thấy mệt muốn chết, thiếu chút nữa nằm bẹp trên sàn.

Cậu bạn có việc, phải đi trước. Lưu Chính Dương hẹn ngày nào rảnh rồi sẽ mời hấn ăn cơm để cảm tạ.

“Sau này nhớ mời tao một bữa ngon.” Cậu ta vỗ vỗ vai cậu, “Tự bảo trọng.”

Sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Người bạn này chơi với cậu từ nhỏ đến lớn, cũng là một trong số ít người biết rõ chuyện ấy, do hiểu rõ nên cảm thấy khó xử. Lưu Chính Dương chẳng mấy quan tâm, bước xuống. Trước hết phải tìm việc đã, cậu còn rất nhiều thứ phải chi, huynh đệ có thể lợi dụng thì cứ lợi dụng.

Đồ đạc đã được mang vào, công việc sửa sang mới thực khiến người ta đau đầu. Lưu Chính Dương đối mặt với thùng carton, quả thật hết cách. Trong này đa phần là sách, tạp chí và đĩa CD, tiếp đó là quần áo, giày dép nằm ngổn ngang.

Trong phòng, ngoài giường, tủ quần áo và bàn đọc sách ra thì không còn thứ gì khác. Lưu Chính Dương lấy những thứ cần thiết đặt lên bàn, những thùng không mở ra thì đặt ở góc phòng. Thùng chứa quần áo và những thứ khác cũng không mở ra, nhất là thùng đựng âu phục. Dù sao bây giờ cũng không mặc, một thời gian sau cũng không mặc, e rằng trước khi cậu có tiền trả phí giặt ủi cũng sẽ không mặc.

Hôm cậu đi lấy đồ là một ngày thu trong lành, khí trời quang đãng, mặt trời tỏa nắng, chú chim nhỏ trên cành cây vui đùa hót líu lo, giao thông thuận lợi, không xảy ra rắc rối gì. Nếu có thì chính là Lưu Chính Dương có lý do để không đi, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, Lưu Chính Dương buộc lòng phải đi lấy vật đó về.

Bước ra từ cửa hàng trang sức, Lưu Chính Dương không muốn đi xe, chỉ bước từng bước vô định trên đường cái.

Vì đã trả tiền rồi thôi, không thì cậu chẳng muốn lấy nó chút nào. Lưu Chính Dương đứng ngẩn ngơ trên cầu, nắm chặt chiếc hộp trong tay. Nơi đây thật yên tĩnh, vắng vẻ, là không gian thích hợp để thả hồn đi đâu đó.

Hôm nay là ngày 11 tháng 9, một tuần nữa là sinh nhật của người đó, chiếc hộp trong tay chính là quà sinh nhật.

Thần thờ mở hộp ra, ánh sáng chói lóa khiến mắt cậu chẳng mở lên nổi.

Cậu lấy nó ra nhìn kỹ, kiểu dáng bình thường, trên đó khảm mấy viên kim cương nhỏ. Giơ chiếc nhẫn lên cao... soi dưới ánh mặt trời, có thể thấy chữ khắc bên trong.

“PT95”, đó là tên viết tắt của các cậu, ở giữa là hình mũi tên tên xuyên qua trái tim.

“Em vẫn chưa nói với anh, em yêu anh, Thẩm Hồng Viễn.” Cậu lẩm bẩm, chiếc nhẫn trong tay trượt xuống, rơi xuống sông.

m thanh chiếc nhẫn rơi vào nước thức tỉnh Lưu Chính Dương đang trầm tư, cậu sức tỉnh mới biết mình đã làm gì.

“Mẹ kiếp!” Cậu thấp giọng phun ra vài tiếng chữ rửa, vội vàng cởi quần áo, nhảy xuống sông. Lòng sông đen ngòm, tìm nửa ngày cũng chẳng thấy gì. Cậu nổi lên, nhìn xung quanh, hít sâu một hơi rồi tiếp tục lặn xuống. Cuối cùng cũng tìm được nó.

“Thấy rồi.” Lưu Chính Dương trôi lên mặt nước, nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay hứng toàn nước sông mỉm cười.

Cậu leo lên bờ liền hắt hơi một cái. Dù trời tháng chín vẫn còn nóng, nhưng nước sông làm sao sánh được với nước ấm chứ!

Nếu bị cảm thì thảm rồi! Lưu Chính Dương tự trách mình, cảnh này đã thấy nhiều trong mấy bộ phim nhảm chán rồi, vậy mà cậu lại làm chuyện ngu ngốc này.

Một tiếng sau, Lưu Chính Dương lại xuất hiện trước cửa hàng trang sức.

“Đệt! Thế quái nào mà không bằng nửa giá gốc.” Lưu Chính Dương vừa thảm rửa tên bán hàng lòng dạ thâm độc, ham của hám lợi kia, vừa ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trời nắng đẹp, thời tiết tốt, ví tiền dày hơn nên tâm trạng cũng tốt, nói chung mọi thứ đều rất tốt.

Rất lâu về trước, thành phố này chính là thiên đường đánh cược. Ở đây thứ gì cũng có thể đem ra cược như tiền bạc, quyền lực, đàn ông, phụ nữ, đương nhiên gồm cả tình cảm.

Như Chính Dương lúc này, chuyện tình cảm lẫn sự nghiệp đều thua tất, chỉ tự trách mình học nghệ không thông, năng lực chưa đủ.

Đã đồng ý đánh cược thì phải chấp nhận thất bại, nên dù có thua cậu cũng không oán, không hối hận.

2. Chương 2

Hai tiếng sau, một bì thư lớn đặt trên bàn làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Vĩnh An, bên trong là mấy bức hình và hai cái nhẫn để trong cái túi, ngoài ra còn có một bản báo cáo cặn kẽ.

Ngày hôm đó, phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất bị “áp suất thấp” bao phủ.

Khi Tả Chấn Phi ôm một chồng văn kiện lớn xuất hiện trước cửa phòng thư ký, tất cả mọi người không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Vị cứu tinh cuối cùng cũng xuất hiện.

Từ buổi trưa, nói chính xác là mười hai giờ ba mươi tám phút giờ Bắc Kinh, sau khi phong thư kia được gửi vào phòng tổng giám đốc, nơi đó liền xuất hiện một sinh vật gì đó gọi là khủng long phun lửa. Trong một giờ qua, đã có ít nhất năm người run sợ đi vào rồi bước ra với sắc mặt tái xanh.

Xét thấy thời kỳ nhạy cảm như vậy, phòng thư kí bận rộn trừ tiếng đánh máy, tiếng máy in, máy photocopy ra thì không có tiếng người. Mọi người đang vùi đầu vào công việc, khi muốn trao đổi với người khác, cũng phải nhẹ giọng nói nhỏ, còn thùy mị hơn cả thực nữ. Chỉ cần sơ ý một chút sẽ trở thành nạn nhân kế tiếp bị trút giận.

Nơi đây đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng thì Tả Chấn Phi ôm chồng văn kiện lớn xuất hiện.

Lúc này, mọi người nhìn Tả Chấn Phi mừng muốn rơi nước mắt. Xấp tài liệu dày trên tay anh ta trong mắt mọi người lúc này mới đáng yêu làm sao!

Độ dày của xấp tài liệu này đủ để chiếm hết thời gian của tổng giám đốc đến lúc tan tầm, như thế chắc chắn ngài không có thời gian gây phiền toái cho chúng ta. Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện khi mọi người trong phòng thư kí thấy tập tài liệu kia.

Bắt gặp ánh mắt trong mong của mọi người, Tả Chấn Phi một lần nữa thấy mình được giao trọng trách nặng nề. Tình cảnh “gà bay chó chạy” này không phải xảy ra lần đầu và cũng không phải là lần cuối cùng. Có điều hôm nay vô cùng nghiêm trọng mà thôi.

Mấy ngày nay, ông chủ vẻ mặt khó coi khiến tinh thần của bọn thuộc hạ cũng căng thẳng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Chấn Phi nghĩ mọi người sẽ chết vì áp lực mất.

Nhưng áp lực ở đây này vốn chẳng dính dáng đến mình, không biết bọn họ có bù tiền cho mình không nhỉ? Hay mình nên tìm tên đầu sỏ gây ra chuyện này, bắt cậu ta đền bù tổn thất?

Tả Chấn Phi vừa tự hỏi, vừa gõ cửa bước vào. Vốn đã nghĩ sẵn trong đầu, muốn đến khuyên bảo cậu ta, nhưng thấy người lại chẳng thốt ra được câu nào.

Thẩm đại công tử anh tuấn kiệt xuất, phong độ tiêu sái giờ chỉ có một từ để hình dung – tiêu tụy, không, có lẽ phải dùng một từ nữa – thảm hại.

Người khác lo cho cậu đến nỗi người thì ôm đi, áo quần thì rộng ra. Thế đại công tử cậu lại đang buồn phiền chuyện gì?

Chấn Phi gặp dáng vẻ tên này không chết cũng phải bỏ vẻ mặt tươi cười vốn có kia, cứ sống khỏe mạnh đi chứ! Đến phút cuối cùng, người cười là cậu ta, mà người lúc này giống một người chồng buồn bã vì bị phụ bạc cũng là cậu ta, hỏi xem thế giới này còn có thiên lý hay không?

“Nếu không bỏ được... mau đi xin lỗi đi.” Nếu cảm thấy hối hận thì nhanh chóng cứu vãn, chứ ngồi ở đây than trời trách đất thì có tác dụng gì? Đối với Tả Chấn Phi mà nói chuyện này rất đơn giản. Cậu thực sự không hiểu cái tên cộng sự trước mặt này vốn là một người khôn khéo được việc, xử phạt quyết đoán, vì sao trong chuyện này lại do dự, lo được lo mất như thế!

Thẩm Hồng Viễn nhìn Chấn Phi cười khở, nếu không có tình cảm với người đó thì không cần quá lo lắng, dễ dàng quên được.

Nhưng chuyện đơn giản như thế thì tốt rồi. Tiếc là bất cứ chuyện gì miễn có liên quan đến tình cảm thì không dễ như giải một bài toán cộng đâu.

Trên bàn là ảnh chụp lén của thám tử tư. Trình độ của nhiếp ảnh gia này quả không tồi, chọn góc chụp rất tài tình. Có một bức đặc tả cậu ấy nhìn nước sông trong lòng bàn tay mỉm cười, trông yên tâm như vừa trút được gánh nặng, tại khóe mắt dường như để lộ cảm giác quý trọng. Cười như vừa bắt được tiền vậy, chính mình suýt nữa cũng bị cậu ấy lừa rồi.

Thẩm Hồng Viễn nhắm mắt lại, hình như lại có tiếng cười khê truyền đến bên tai.

“Đây là một trận đánh cược.” Chấn Phi nghe Hồng Viễn nói vậy. Hồng Viễn cho rằng Chấn Phi đứng đó sẽ không nghe được, quay lưng về phía cậu ta, dùng giọng thờ ơ, giải thích mối quan hệ giữa bọn họ.

“Không có gì không bỏ được. Từ đầu đến cuối, cậu ấy vẫn luôn lừa dối tôi.” Thẩm Hồng Viễn gần từng chữ nói với Tả Chấn Phi, cũng như nhắc nhở mình lần nữa, quyết tâm xóa bỏ bóng hình người ấy trong lòng mình.

Đây là lần cuối mời người theo dõi cậu. Từ nay về sau đường ai nấy đi.

Xem như chưa từng gặp mặt.

3. Chương 3

Người ta nói đối với người yêu cũ, biện pháp tốt nhất là nhớ nhưng chứ không nên gặp lại.

Lúc này Lưu Chính Dương chỉ muốn nói tốt nhất đừng để tôi gặp anh, không nhất định sẽ đánh anh như tử, cả ba mẹ cũng không nhận ra anh.

Đơn xin việc gửi đi như đá chìm đáy biển, không thấy tăm hơi đâu. Có được một hai cơ hội phỏng vấn cũng thật vất vả, sau khi đối phương hiểu căn kẽ tình trạng của cậu liền lập tức từ chối. Với lại, Chính Dương thấy bọn họ hứng thú với cậu và câu chuyện của cậu hơn là hứng thú với năng lực làm việc của cậu.

Nếu nói tất cả chỉ là trùng hợp, không ai ngấm ngấm giấu trò ma quỷ sau lưng, Lưu Chính Dương thật không thể tin. Cứ coi như năm nay cậu xui xẻo, nhưng không đến mức tồi tệ thế này, uống nước lã sẽ có hại cho răng (chỉ người xui xẻo, không may mắn).

Tiền tiết kiệm vẫn tiếp tục giảm, công việc vẫn chưa tìm ra. Trong tình thế khó khăn này, Lưu Chính Dương cảm thấy mình sắp phát điên.

Đuổi tận giết tuyệt là tác phong của Thẩm Hồng Viễn từ trước đến nay, khiến đối thủ lâm vào đường cùng. Dừng chiêu này đối phó với Chính Dương quả có chút vô tình mà!

Đúng vậy, Lưu Chính Dương tưởng rằng đó là ngày ngạc nhiên cuối cùng, không ngờ trò vui này lại cứ tiếp diễn.

Lưu Chính Dương không ngờ đối phương lại tuyệt tình vậy, hoặc cậu có nghĩ đến, nhưng trong tiềm thức vẫn không tin Thẩm Hồng Viễn sẽ đối xử với cậu như thế. Sự thật tàn khốc này dĩ nhiên khiến cậu cảm thấy đau lòng. Người ta tình cảm sâu đậm không đối, người kia nhẫn tâm phản bội nó. Cậu thực sự rất hận Thẩm Hồng Viễn, hận đến nỗi phải thấy hấn chết đối mới hả dạ.

Đáng giận hơn là tại sao đối phương đột nhiên trở mặt trong khi cậu không rõ nguyên nhân, dù muốn giải thích cũng chẳng có cơ hội.

Có lẽ là lỗi của cậu, nhưng đối phương không nói làm sao cậu biết mình sai chỗ nào?

Nói như thế, chắc đây không phải lỗi của cậu đâu!

Và nếu không phải lỗi của Chính Dương, Thẩm Hồng Viễn đối xử với cậu như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng.

4. Chương 4

7:00, Thẩm Hồng Viễn mở mắt tỉnh dậy như mọi ngày, nghiêng đầu nhìn sang bên phải rồi lạng lẽ thu lại ánh mắt, rời khỏi giường.

7:02, vào phòng tắm, đánh răng, cạo râu, gội đầu, tắm sớm.

7:25, mặc áo choàng tắm, xuống lầu, vào nhà bếp, lấy trứng gà, sữa tươi, bánh mì, thịt nguội ra khỏi tủ lạnh. Mở hộp sữa, rót sữa vào tô chuyên dụng, mở cửa lò vi sóng, để vào, đóng cửa lại, thiết lập một phút, rồi nhấn nút; cắt hai miếng thịt nguội, để vào đĩa, sau khi bỏ bánh mì vào máy nướng bánh mì thì bắt đầu chiên trứng.

7:30, khi bánh mì nướng xong, Hồng Viễn cẩn thận quét bơ, để miếng thịt nguội lên trên rồi đặt vào đĩa.

7:35, rót sữa tươi còn ấm vào ly, một ly cố ý bỏ thêm đường.

7:40, Thắm Hồng Viễn nhìn bàn ăn, sữa tươi, trứng chiên, sandwich, tất cả đều ở đúng chỗ của nó. Anh tiện tay kéo ghế ra, chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, rồi xoay người bước lên lầu.

7:41, Thắm Hồng Viễn đi được nửa cầu thang, sức tỉnh, quay người xuống lầu.

7:43, gương mặt Thắm Hồng Viễn chẳng có chút biểu cảm nào, ngồi xuống ăn điểm tâm. Ăn hết phần trước mặt mình, sau đó lại ăn phần bên cạnh.

8:00, Thắm Hồng Viễn dọn xong chén đĩa, lên lầu, thay quần áo, liếc mắt nhìn giường lớn, không thấy ai, lên đường đi làm.

Không phải chuẩn bị dư một phần bữa sáng sao? Chắc không đáng lo ngại đâu nhỉ! Chẳng mất bao nhiêu thời gian, anh đã quen cuộc sống không có cậu ấy.

Thắm Hồng Viễn động viên tinh thần mình như vậy, “cố tình” bỏ quên một chuyện rất quan trọng là... mười tám ngày qua, đây là lần thứ mười hai anh ăn hai phần bữa sáng.

5. Chương 5

Đã thất nghiệp ba mươi một ngày, sự nhẫn nại của Lưu Chính Dương đã đến giới hạn.

Núi vàng ăn mãi cũng hết, tiền tiết kiệm ngày đó cũng cạn. Lúc cậu mới bỏ việc ở công ty còn phải bồi thường không ít tiền, khiến tiền tiết kiệm vốn đã ít càng ít hơn. Cộng thêm Chính Dương là người khi đầy đủ thì không biết tích trữ, làm tới đâu ăn tới đó, tính tình phóng khoáng nên cậu lâm vào cảnh nghèo túng này cũng không có gì lạ. Với lại, cậu thà chịu khổ một mình cũng không muốn làm phiền ba mẹ.

Hay giờ về nhà ăn bám ba mẹ, Lưu Chính Dương chẳng suy nghĩ nhiều ném ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Không phải ba mẹ không chịu giúp cậu, mà do cậu không còn mặt mũi để trở về.

Ông bà Lưu khá thoáng, nói cách khác là không trói buộc cậu. Từ nhỏ đã rèn cho Lưu Chính Dương ý thức độc lập, không lệ thuộc, muốn cậu có trách nhiệm với hành vi của mình, cũng tin cậu có trách nhiệm với chính mình.

Nên hôm đó khi nghe tin cậu ở chung với một người đàn ông, sắc mặt họ cũng không đổi.

“Con đã suy nghĩ cẩn thận rồi mới đưa ra quyết định, chúng ta cũng không nói gì thêm.” Ý của ông Lưu muốn Lưu Chính Dương cân nhắc kỹ càng, phải gánh vác hậu quả quyết định của mình.

“Chỉ cần con hạnh phúc, mẹ nhất định ủng hộ con.” Vãn nói của bà Lưu khiến Lưu Chính Dương thấy dễ chịu nhất. Tuy phản ứng như vậy có gì đó không bình thường, nhưng Lưu Chính Dương lúc đó cũng không để ý đến.

E rằng ba mẹ đã sớm đoán trước cuối cùng cậu và Hồng Viễn sẽ mỗi người một nơi nên lúc đó mới có thể bình tĩnh như vậy. Vác xác về nhà lúc này, khác nào khẳng định việc mình làm khi đó căn bản là do sự hời hợt của mình, mà quả thật lúc đó Lưu Chính Dương cũng không suy xét kỹ càng.

Tình thế khốn khổ lúc này là do năm đó mình lười biếng, không chịu suy nghĩ.

Ở thành phố này chỉ sợ không tìm được công việc đúng với nghề của Lưu Chính Dương. Vô số lần thất bại thảm hại khiến cậu khôn hơn một chút. Thành phố này nhỏ thì không nhỏ, nhưng nói lớn cũng không đúng, gió thổi cỏ lay, không cần đến mấy canh giờ, tuy không khoang trương đến nỗi cả thành phố đều biết, nhưng người nên biết hẳn đều đã biết.

Lúc Lưu Chính Dương đang suy nghĩ có nên đổi nghề làm nhân viên thu ngân hay tài xế taxi không thì quý nhân xuất hiện.

Tục ngữ có câu, vô hảo bất thành thư (Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến). Nếu như trên đời này không có sự trùng hợp, vậy hết thấy những chuyện trước kia sẽ không xảy ra.

Lưu Chính Dương gặp Trần Vĩnh Cảnh quả thật rất trùng hợp. Còn về phần Trần Vĩnh Cảnh gặp Lưu Chính Dương có phải trùng hợp hay không thì chúng ta không biết được rồi.

Ngày đó, lúc Lưu Chính Dương bí mật đi ngang trước cửa một siêu thị lớn, ngày đó, trước cửa siêu thị nọ cũng treo thông báo tuyển nhân viên thu ngân.

Lưu Chính Dương đang nghiêm túc suy nghĩ, xin việc bằng bằng tốt nghiệp cấp hai hay cấp ba xác xuất thành công khá cao thì có người vỗ vai cậu.

“Chính Dương.” Người nọ kề sát tai cậu thân mật gọi.

Lưu Chính Dương bị dọa hết hồn, quay đầu lại, sững người một lát mới nhận ra người nọ là ai.

“Học trưởng Vĩnh Cạnh!” Ngược lại Lưu Chính Dương rất kinh ngạc. Người đã xuất ngoại nhiều năm, bắt âm vô tín, thư liên lạc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay giờ đột nhiên xuất hiện trước mặt, sao không kinh ngạc cho được?

Gặp lại bạn cũ, đương nhiên phải ngồi hàn huyên rồi. Tâm sự không vẫn chưa đủ, phải tìm một nơi để ăn nhậu nữa.

Tìm một quán ăn gần đấy ngồi xuống, đợi đồ ăn và bia dọn lên bàn, cảnh này khiến Lưu Chính Dương thấy thật quen thuộc, trong thoáng chốc như được trở về năm tháng học sinh vậy.

Lúc đó cũng hay tùm năm tùm ba ra ngoài ăn một bữa, khi có rất nhiều người, khi chỉ có hai người bọn họ như lúc này.

Khi đó, Chính Dương và người trước mặt cực kỳ thân thiết, có một khoảng thời gian phải gọi là quá thân thiết. Còn lý do vì sao cả hai lại lạnh nhạt với nhau thì Lưu Chính Dương không còn nhớ rõ. Nếu như vẫn tiếp tục truy hỏi, chỉ có thể nói khi đó tuổi trẻ háo thắng, bốc đồng nên hành động nông nổi, không giữ đối phương lại.

Sau khi Lưu Chính Dương bình tĩnh lại vốn có đi xin lỗi, nhưng Trần Vĩnh Cạnh đã xuất ngoại nên chuyện này vẫn chưa được giải quyết, về sau, cũng vì chuyện này mà tình bạn giữa hai người cũng theo đó mà nhạt dần.

Lúc Lưu Chính Dương gặp Vĩnh Cạnh trong lòng cảm thấy không vui, thời gian qua chỉ có thể mắng mình lòng dạ hẹp hòi.

Giờ đây cả hai đều đã trưởng thành, dù cậu ta là Trần Vĩnh Cạnh, Chính Dương cũng không tiếp tục tính toán chi li như con gái đâu!

Hai người bọn họ gặp lại, vui vẻ nói chuyện, xem ra còn thân hơn lúc trước.

Đang nói chuyện thì Vĩnh Cạnh hỏi Lưu Chính Dương đang làm việc ở đâu khiến cậu chẳng biết nói sao.

“Chuyện này... Do có nhiều chuyện xảy ra... Nên hiện đang thất nghiệp ở nhà...” Chính Dương ấp a ấp úng nói, sau đó cậu chuyển sang đề tài khác, “Học trưởng sao đột nhiên lại về thế, đã không có tin tức nhiều năm, còn tưởng cậu vui đến quên cả trời đất rồi chứ!”

“Cậu đến chỗ tôi làm không?”

“Hả?” Lưu Chính Dương ngẩn người.

Nhìn kỹ thì vẻ mặt Trần Vĩnh Cảnh rất nghiêm túc, chắc chắn không phải nói đùa.

Rõ ràng muốn tìm việc đến phát điên, nhưng lúc này có công việc từ trên trời rơi xuống, Lưu Chính Dương thấy chẳng có tí hứng thú nào.

“Học trưởng cứ để tôi suy nghĩ trước đã, được không?”

“Được rồi, cậu cứ từ từ cân nhắc.” Đường như Trần Vĩnh Cảnh sớm biết Chính Dương sẽ trả lời như vậy nên vẻ mặt chẳng những không buồn bã mà còn rất ung dung.

Thật không ngờ sau khi Lưu Chính Dương suy nghĩ cẩn thận lại từ chối lời đề nghị của Vĩnh Cảnh. Vĩnh Cảnh cho rằng mình hiểu rõ cậu, nhưng cậu lại khiến Vĩnh Cảnh bất ngờ, nằm ngoài dự liệu của Vĩnh Cảnh.

Nhưng Vĩnh Cảnh vẫn không hiểu được, lúc trước Chính Dương vì một cô gái mà đoạn tuyệt với mình, rồi cậu còn ở cùng một gã đàn ông, cái lý do ở chung thật kỳ quặc... do say rượu nên không giữ được mình.

Lúc Trần Vĩnh Cảnh nghe tin này thiếu chút nữa đã tắt thở.

Rốt cuộc lại đơn giản như vậy, thế mà năm đó cậu ta cứ dè dặt rốt cuộc đang toan tính điều gì?

Nếu như thế, Vĩnh Cảnh đương nhiên cũng muốn ra tay.

Hết lần này đến lần khác ép người ta vào đường cùng, nhưng câu trả lời của Lưu Chính Dương vẫn là “NO”.

Thần kinh của con người này rốt cuộc làm bằng gì?

Trần Vĩnh Cảnh đôi khi muốn bỏ đầu cậu ta ra nghiên cứu nó.

Nhưng từ từ thì cháo cũng như xôi, không có thách thức sẽ không có cảm giác thành công.

Trần Vĩnh Cảnh phát hiện với con người này lúc nào mình cũng phải nhẫn nại.

6. Chương 6

Lưu Chính Dương không hiểu sao mình lại nói không.

Đã suy xét cẩn thận mấy ngày nay rồi nên không cần phải nghĩ ngợi nữa, nhất là đầu óc không sáng suốt, loại lý do này không thể nói được.

Nếu quả thật có nguyên nhân thì chỉ có một, là đã chán xem mấy bộ phim nhàm chán rồi.

n oán giữa bọn nhà giàu, đấu đá trên thương trường, từ người yêu trở thành kẻ thù, đánh nhau một sống một chết, khiến người xem rất thích. Hình dung cảnh chính mình diễn thoại trên sân khấu như thế như tự tìm lấy đau khổ vậy.

Vào Trần thị, Lưu Chính Dương dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được xác suất đối đầu với Thẩm Hồng Viễn là một trăm phần trăm.

Nếu câu chuyện này xảy ra tiết mục như vậy nhất định mọi người sẽ thấy hứng thú. Có điều về nhân vật nói riêng, xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này.

Thẩm Hồng Viễn có thể vô tình nhưng Lưu Chính Dương cậu không thể vô nghĩa.

Có lẽ cứ giữ vững nguyên tắc như vậy người khác sẽ nghĩ cậu thật ngu xuẩn.

Nhưng Lưu Chính Dương biết mình không hối hận, chỉ ít bây giờ thì không, còn sau này từ từ rồi tính.

7. Chương 7

Thẩm Hồng Viễn không ngờ sẽ gặp lại Lưu Chính Dương nhanh như vậy, mấy tháng vẫn chưa đủ để anh quên con người này, nên khi cậu ấy đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, trái tim anh không khỏi có chút đau đớn.

Ở câu lạc bộ thường đến, người ấy mang theo gậy đánh golf, đang nói chuyện với một người, đáng tiếc người bên cạnh không phải anh, mà là một người anh rất ghét.

Vốn muốn đi sang bên kia, nhưng tên khốn đáng ghét đó đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh cười khiêu khích, tiện tay khoác vai người đó.

Thẩm Hồng Viễn thật sự rất giận dữ, tất cả phong độ đều dẹp qua một bên, bước nhanh về phía trước, chen giữa bọn họ.

“Thẩm đại công tử, lúc này Chính Dương và cậu không có quan hệ gì cả.” Trần Vĩnh Cảnh thản nhiên vạch trần sự thật này, gọi tên Chính Dương vô cùng thân thiết khiến sắc mặt Thẩm Hồng Viễn càng khó coi.

“Cậu vì tên khốn này mà phản bội tôi, hẳn ta có thể còn tôi thì không sao?” Thẩm Hồng Viễn luôn muốn hỏi Lưu Chính Dương như vậy. Trước đây anh luôn hi vọng xa vời, tưởng trách nhầm cậu, nhưng sự thật trước mắt cho thấy chuyện cậu ấy phản bội là thật.

Bọn họ rõ ràng vẫn liên lạc với nhau nên cậu mới bày trò đi cùng hẳn ta, hiện rất tốt, sau đó đột nhiên cậu bước đến.

“Tôi phản bội anh?” Lưu Chính Dương xem xét chuyện này, chuyện kia, cố hiểu rõ quan hệ giữa hai người.

Hai người này rõ ràng đã quen biết từ trước, lúc này vẻ mặt Trần Vĩnh Cảnh rất bình tĩnh, sắc mặt Thẩm Hồng Viễn âm trầm, hình như cậu ta trông tiêu tụy hơn trước.

Lưu Chính Dương nghĩ Thẩm Hồng Viễn và cậu cãi nhau cũng vì bản hợp đồng thất bại đó, cậu tưởng đây chẳng qua chỉ là cạnh tranh thông thường trên thương trường, cậu cho rằng Thẩm Hồng Viễn mượn lần thất bại đó để đuổi cậu đi, xem ra bên trong vẫn có chuyện mà cậu không biết. Nhưng nói đến phản bội, cậu chưa từng làm chuyện như vậy, sao lại bắt cậu gánh chịu tội danh này chứ?

Hơn nữa tên khốn Thẩm Hồng Viễn này, dù cản trở cậu tìm việc nhưng cậu cũng không tính toán với anh ta đâu!

Hành động của Lưu Chính Dương còn nhanh hơn cái đầu của cậu, nghĩ đến “tính sổ” liền động thủ.

“Tên khốn, nói cho tôi biết, tôi phản bội anh lúc nào?”

Người ở câu lạc bộ golf này đều là những nhân vật nổi tiếng, xuất hiện cơn đồ đánh nhau trên đường thể này lần đầu tiên mới này, bảo vệ hồi lâu mới sự tĩnh, tiến đến kéo bọn họ ra mới phát hiện người bị hại đang ôm người hãm hại cứng ngắc, đã gia tăng cứu viện rồi nhưng cũng không tách bọn họ ra được.

“Chính Dương, có thật cậu không phản bội tôi?” Thẩm Hồng Viễn né cú đâm của Chính Dương, không dám tin hỏi cậu.

“Tên khốn.” Trả lời Hồng Viễn là một cú đâm của Lưu Chính Dương.

Sau đó, đương nhiên sau đó toàn bộ hiểu lầm đều được hóa giải, đồng thời phát hiện ra tên khốn nạn gây ra hiểu lầm giữa các cậu. Tuy Thẩm Hồng Viễn bị ai đó đánh cho một trận nhưng anh ta không cần phải “giải quyết” hai phần ăn vào mỗi buổi sáng nữa, xem ra đây cũng là chuyện đáng mừng.

Nhưng còn một chuyện Hồng Viễn vẫn canh cánh trong lòng, khiến anh luôn khó chịu.

“Chính Dương, có phải em nói giữa chúng ta chỉ là một trận đánh cược?” Chuyện qua đã lâu, anh mới lấy hết dũng khí hỏi Lưu Chính Dương vấn đề này.

“Tình yêu trên đời này chẳng phải là chén canh bạc lớn nhất sao?” Lưu Chính Dương liếc Hồng Viễn một cái, không biết anh ta lại phát bệnh gì rồi. Cậu ghét người suy nghĩ quá nhiều mà Thẩm Hồng Viễn chắc chắn là loại người đó.

Thôi, dù sao cũng thua rồi, dù ghét anh nhưng vẫn tha thứ cho anh.

Tình yêu là một chén canh bạc? Thẩm Hồng Viễn chưa từng nghĩ như vậy, nhưng Lưu Chính Dương nói thế cũng rất có lý.

Đối mặt với ái tình, anh nguyện ý làm kẻ thua cuộc.

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-thua-cuoc>